

Arrest

nr. 120 734 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en Z.T., een Nederlands onderdaan, legden op 4 oktober 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

1.2. Op 4 oktober 2012 diende verzoekster tevens, op basis van haar relatie met Z.T., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 maart 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 110 129 van 19 september 2013 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013.

1.5. Op 17 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 21 oktober 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag [...] van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.10.2012 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [L.]

Nationaliteit: Armeens

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 01.06.2010 werd de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Turnhout door het Parket van de Procureur des Konings op de hoogte gesteld van een onderzoek dat werd ingesteld betreffende de erkenning van het buitenlandse huwelijk [T-H], waaruit blijkt:

De man schreef zich op 30 juni 2009 in te Turnhout. In september 2004 volgden de vrouw en twee zonen. De man heeft in 2002 asiel aangevraagd in Nederland en verkreeg in 2004 een verblijfsvergunning op basis van humanitaire redenen. Op 1 oktober 2008 verkreeg hij de Nederlandse nationaliteit. Zijn identiteitsgegevens zijn louter gebaseerd op zijn eigen verklaringen. Hij verklaarde onder andere dat hij gehuwd was geweest van 1982 tot 1986 en geen kinderen had. De man verklaarde ten aanzien van de politie te Turnhout dat hij gehuwd was in oktober of september 1982 in Armenië (zij zouden nochtans gehuwd zijn op 18 september 1980). Hij verklaart feitelijk gescheiden geleefd te hebben van zijn vrouw en kinderen maar nooit wettelijk gescheiden te zijn. Hij is in 2002 alleen naar Nederland gereisd en vroeg er asiel aan: de vrouw en de kinderen kwamen in 2005-2006 naar Nederland en vroegen eveneens asiel aan.

De man stelt dat er in Nederland diverse pogingen zijn ondernomen om het huwelijk te laten erkennen maar dit met negatief resultaat. De redenen waarom het huwelijk niet werd erkend in Nederland worden door betrokkene niet aangegeven. Omdat de familie dreigde uiteen te vallen door de illegale status van de vrouw en de kinderen, verhuisde men naar België. Er zijn verschillen in de vertalingen van de huwelijksakte. De man bevestigt dat de correcte huwelijksdatum 30 september 1982 moet zijn. De vrouw verklaarde in Nederland dat het 18 september 1980 was... De vrouw vroeg in Nederland asiel aan in 2005 en in 2008 en verklaarde gehuwd te zijn op 18 september 1980. Ook haar identiteitsgegevens zijn louter gebaseerd op haar eigen verklaringen. Betrokkenen verbleven voorheen in Nederland. Daar hebben zij een asielprocedure opgestart en een procedure gezinshereniging. Asiel en gezinshereniging werd hen telkens geweigerd. In Nederland is men volledige uitgeprocedeerd.

Betrokkenen zijn vervolgens naar België verhuisd en wensen thans hun huwelijk in België te laten erkennen. Het in Armenië afgesloten huwelijk van partijen werd in Nederland nooit erkend. Een eventuele erkenning van het huwelijk in Nederland zou bovendien in Nederland geen verblijfsrechten opleveren. De vrouw verklaarde ten aanzien van de politie te Turnhout dat zij gehuwd is in Armenië op 30 september 1982. Zij verklaart dat zij in Armenië feitelijk gescheiden leefde van haar man omwille van bepaalde problemen maar zij weet niet welke... Zij waren niet feitelijk gescheiden.

Zij hebben in Nederland inderdaad een asielprocedure en een procedure gezinshereniging opgestart, welke geweigerd werden. Zij verbleven vervolgens illegaal in Nederland. Zij verhuisden vervolgens naar België om hier een procedure gezinshereniging op te starten en alhier verblijfsrechten te bekomen. Aangaande de fouten en verschillen in de vertalingen van de huwelijksakte verklaart zij te zijn gehuwd op 30 september 1982. Alle andere verschillen betreffen vertaalfouten. Zij verbleef illegaal in België van juli tot september 2009. Zij geven geen welbepaalde reden aan waarom zij naar België verhuisden.

De man geeft wel toe dat zij naar België verhuisden omwille van het illegaal verblijf in Nederland van de vrouw en de kinderen. Het is dan ook waarschijnlijk dat vertrokkenen thans "shoppen" om hun huwelijk ergens erkend te zien. Betrokkenen hebben geen enkele binding met België. Gelet op hetgeen voorafgaat, is mijn ambt van mening:

Dat er geen zekerheid is inzake het afgesloten huwelijk gelet op al de verschillende verklaringen die zijn afgelegd inzake de huwelijksdatum. Bovendien is de identiteit van betrokkene al louter declaratoir. Er is geen zekerheid of het huwelijk inmiddels niet in het buitenland ontbonden is, gelet op de eigen verklaringen van de echtgenoten (de man verklaarde in Nederland dat zijn huwelijk eindigde in 1986). Bovendien wensen betrokkenen zich enkel in België te vestigen omwille van de proceduriële problemen die zij in Nederland ondervonden: daar werd het geen asiel verleend, werd het huwelijk niet erkend en werd geen verblijf bekomen op basis van gezinshereniging. Op basis van deze elementen in het dossier ben ik van mening dat het huwelijk niet kan erkend, overgeschreven worden.

Op datum van 04.10.2012 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar partner met Nederlandse nationaliteit, en gebaseerd op de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd op 04.10.2012 te Turnhout, om op basis hiervan een procedure gezinshereniging op te starten.

Ondanks het feit dat betrokkenen de wettelijke mogelijkheid hebben om op basis van een verklaring van wettelijke samenwoning een procedure gezinshereniging op te starten, zijn er gelet op de resultaten van het Parket van Turnhout voldoende aanwijzingen dat betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame relatie op te bouwen in België, en dat betrokkenen bijgevolg de procedure van wettelijke samenwoning gebruiken om de wet te omzeilen en om toch verblijfsrecht te verkrijgen in België.

Het op deze manier proberen omzeilen van de procedures gezinshereniging kan op onmogelijke wijze leiden tot het effectief toestaan van het verblijfsrecht. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2°: legaal verblijf verstrekken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van de verdediging. Zij betoogt tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen verwijzende naar het onderzoek van het Parket van de Procureur des Konings welke adviseert verzoeksters huwelijk niet te erkennen en niet over te schrijven in de registers.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig word[en] geschonden, daar in de weigeringsbeslissing van verweerder geenszins wordt aangeduid door welk Parket van de Procureur des Konings een onderzoek werd ingesteld en een advies werd verleend.

Dat geenszins de weigeringsbeslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

[...]

Dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat het "advies" van het Parket van de Procureur des Konings enkel en alleen betrekking heeft op de beoordeling van de door verzoekers neergelegde Armeense huwelijksakte en niet op de door verzoekster en de heer [T.Z.] ondertekende verklaring wettelijke samenwoning op basis waarvan verzoekster een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend.

Dat verweerder opnieuw geenszins verzoekster[s] aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als levenspartner van een Nederlandse onderdaan (correct) heeft getoetst aan de voorwaarden gesteld in het art. 40bis Vw.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geenszins in rechte is gemotiveerd.

Dat verweerder besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster doch geenszins de wettelijke of reglementaire bepalingen weergeeft waarop hij zich steunt om te stellen dat verzoekster(s aanvraag) niet voldoet aan de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

[...]

Dat uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoeker en de heer [T.Z.] met hun kinderen reeds sedert 2009 duurza[am] samenwonen te 2300 Turnhout,[...].

Dat door verweerder geenszins in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan welke voorwaarden, gesteld in het art. 40bis Vw., verzoekster niet zou voldoen.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

[...]

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat, gelet op de resultaten van het Parket van Turnhout, er voldoende aanwijzi[...]ngen zijn dat verzoeker en haar levenspartner, de heer [T.Z.], niet de intentie hebben om een duurzame relatie op te bouwen in België.

[...]

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveert waarop hij zich baseert om te stellen dat verzoekster en haar levenspartner, de heer [T.Z.], niet de intentie zouden hebben om een duurzame relatie op te bouwen in België.

Dat vaststaat dat verzoekster en de heer [T.Z.] reeds sedert 2009 duurza[am] samenwonen te 2300 Turnhout,[...]. Dat hun twee kinderen bij hen inwonen.

Dat uit het advies van het Parket van Turnhout blijkt dat enkel en alleen een onderzoek werd gevoerd naar het Armeense huwelijk van verzoekster. Dat geenszins uit het advies blijkt dat een onderzoek werd

gevoerd naar de duurzame relatie van verzoekster en de heer [T.Z.] en hun intentie om al dan niet een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Dat derhalve verweerder geenszins kan verwijzen naar het advies van het Parket van Turnhout om te stellen dat verzoekster en haar levenspartner niet de intentie hebben om een duurzame relatie op te bouwen in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat verzoekster opmerkt dat de door verzoekster ingediende aanvraag verblijfskaart van een burger van de Unie volkomen onterecht door verweerder wordt geweigerd.

Dat immers, alvorens een beslissing te nemen, verweerder geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd.

Dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat immers verzoekster een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend op basis van de door haar en de heer [T.Z.] ondertekende verklaring wettelijke samenwoning (en niet op basis van haar huwelijk), zodat een motivatie welke enkel en alleen betrekking heeft op de beoordeling van de geldigheid van verzoeksters huwelijk geenszins als een afdoende motivering kan beschouwd worden en afbreuk doet aan de wet.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

[...]

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster en haar levenspartner de procedure van wettelijke samenwoning gebuiken om de wet te omzeilen en toch verblijfsrecht te verkrijgen in België.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat verweerder onterecht beweert dat verzoekster door gebruik van de procedure van wettelijke samenwoning de wet tracht te omzeilen om verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Dat verzoeksters Armeens huwelijk in België niet wordt erkend. Dat verzoekster en de heer [T.Z.] derhalve als ongehuwd worden beschouwd zodat er geen enkele wettelijke belemmering in hun hoofde was om in België een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen.

Dat er in hoofde van verzoekster evenmin een wettelijke belemmering was om een aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie in te dienen.

Dat evenmin door verweerder werd aangetoond dat ten aanzien van verzoekster of haar levenspartner een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van het art. 167 B.w.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsoverschrijding door verweerder."

2.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In casu kan de Raad slechts vaststellen dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nergens wordt geduid wat de juridische grondslag is van deze beslissing. In voormelde beslissing wordt weliswaar verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch deze bepaling regelt

slechts de wijze van kennisgeving van een beslissing waarbij een recht op verblijf niet wordt erkend en kan dus niet worden beschouwd als de juridische basis van deze beslissing.

In zijn nota met opmerkingen verwijst verweerder naar artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwijzing naar deze wetsbepaling is evenwel nergens terug te vinden in de beslissing tot wegering van verblijf van meer dan drie maanden en verweerder toont door a posteriori naar een wetsbepaling te verwijzen niet aan dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Waar verweerder verder opwerpt dat verzoekster niet kan worden beschouwd als een partner in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat de procureur des Konings oordeelde dat er geen zekerheid is of verzoekster en Z.T. zich niet enkel in België willen vestigen omwille van de procedurele problemen die zij in Nederland ondervonden, moet worden gesteld dat het feit dat vreemdelingen ervoor opteren om in België een gezinshereniging tot stand te brengen omdat dit in een ander land niet kan of gepaard gaat met administratieve problemen niet toelaat te besluiten dat deze vreemdelingen geen partners zijn in de zin van deze wetsbepaling. Verweerder erkent trouwens in de bestreden beslissing dat *“betrokkenen de wettelijke mogelijkheid hebben om op basis van een verklaring van wettelijke samenwoning een procedure gezinshereniging op te starten”*. Verweerder houdt evenwel voor dat verzoeksters aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat er aanwijzingen zijn dat verzoekster en haar partner niet de intentie hebben om een duurzame relatie op te bouwen in België. In dit verband dient de Raad op te merken dat verzoekster en Z.T. reeds jaren als een gezin samenwonen en verweerder niet uiteenzet waarom deze concrete vaststelling niet opweegt tegen de vermoedens van een parketmagistraat omtrent de intenties van verzoekster en haar partner.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de beslissing tot wegering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende is en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot wegering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Gelet op het feit dat de beslissing tot wegering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd kan niet worden besloten dat verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft en vervalt het motief in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor ook deze beslissing dient te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK